

CESTOVATEL **omínek**

**Svatopluk
Hrnčíř**

Ilustroval Karel Franta

Albatros

Cestovatel Komínek

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Svatopluk Hrnčír
Cestovatel Komínek – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Svatopluk
Hrnčíř

CESTOVATEL **Komínek**

Ilustroval
Karel Franta

Albatros

Komínek hledá byt

dyby vycházely Vrabčí noviny, Komínek by v nich uveřejnil inzerát:

Vyměním malý byt v podkroví s ústředním topením a televizní anténou za větší. Značka: Krásná vyhlídka.

Vravec Komínek nemohl být se svým bytem spokojen. Co mu byla platná krásná vyhlídka, když do hnízda zatékalo? A ústřední topení? To byl jenom komín. Televizní anténa u hnízda sice stála, ale televizor měli lidé někde dole v pokoji. Zkrátka, když se netopilo, komín studil. A jakmile přšelo, do hnízda teklo. Vravec měl proto často rýmu a nic ho za komínem netěšilo, třebaže se podle něho jmenoval.

Když byl ještě vrabečkem, spadl do komína a zoufale volal:

Jéminku, jéminku,
spad jsem do komínku,
kdepak mám maminku?

Maminka ho vytáhla a od té doby mu říkala – Komínku. Kos ze zahrádky o té příhodě složil písničku, ve které tvrdil, že Komínek je ještě dnes špinavý od sazí. Jenomže kos si moc vymýšlí.

Vrabec Komínek tedy sedával ve svém bytě s krásnou vyhlídkou, rozhlížel se po zahrádce a říkal si:

„Koukejme, jak si bydlí špaček. Proč nám lidé nedělají budky? Čím, čím to je?“

A hned se rozhodl. Odrazil se od televizní antény a frf – rovnou do špaččí budky. Vmžiku tu však byl pravý nájemník. A nadával. Nu, jako špaček:

„Jedeš, vrabčáku! Kdopak tady sbíral housenky?“

Komínek uznal, že špaček má pravdu, a vrátil se na střechu. Uhladil si tam pocuchaná pírká a podíval se na druhou stranu, na dvůr.

„Ve chlévě musí být teplo. Proč jsem se tam neusadil jako vlaštovka? Čím, čím to je?“

A už si to namířil k vlaštovčímu hnízdu. Jenomže vlaštovka se nedala a hubovala skoro jako špaček:

„Už ať jsi pryč! Ty jsi mouchy nechytal!“

Komínek jenom vzdychl a letěl zpátky za komín.

Když se znovu rozhlédl, spatřil kohouta se slepicemi.

„To jsou divní ptáci. Vždyť ani nelítají. A přece mají domeček. Čím, čím to je?“

Slétl dolů, nakoukl do kurníku, a dokonce se pokusil zakokrhát. Takhle to dopadlo: „Čimčiryký, čimčiryký...“

Ale vtom se nad ním rozkročil kohout:

„Co se tu pleteš, vrabčáku? A ty hloupé křiky! Kykyryký!“

Komínkovi stačil pohled na kohoutí zobák. Ale ještě dlouho na komíně přemítal: Sbírá kohout housenky? Nesbírá. Chytá mouchy? Nechytá. A přece má domeček. Dokonce se žebříčkem. Vida, ani lítat pořádně neumí. To je pěkný ptáček!

Z komína bylo vidět dál než z hnízda a všiml si odtud, jak pěkně bydlí sousedovi holubi.

„Pročpak mají tak hezké domečky? I zrní jim lidé sypou. Čím, čím to je?“ ptal se Komínek kosa ze zahrádky.

A protože kos rád skládá písničky, ihned zazpíval:

Holubi jsou správní hoši,
létající listonoši,
každou zprávu doručí,
kam jim lidé poručí.

Komínek vesele poskočil. Bude roznášet dopisy, a pak dostane taky domeček.

Zakroužil nad městečkem a v jednom domě spatřil holčičku, která dopisovala psaní. Když napsala adresu a přilepila známku, položila dopis na stůl a odběhla.

Komínek vlétl dovnitř, popadl psaní do zobáku a letěl pryč. Když se holčička vrátila, dopis nenašla. Napadlo ji, že ho maminka odnesla do poštovní schránky, a bezstarostně běžela za kamarádkami.